

Da der ikke fremkom Forslag om Nedsættelse af et Fællesudvalg, og ingen begærede Ordet, betragtedes Sagen som afgjort derhen, at Folketinget ikke ønskede et Fællesudvalg nedsat angaaende Forslag til Lov indeholdende nogle Bestemmelser med Hensyn til Ægteskabs Indgaaelse m. m.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Menighedsraad.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1501.)

Formanden: Under Forhandlingerne om denne Sag vil de efterfølgende Lovforslags Indhold kunne inddrages.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Som det høje Ting erindrer, var det i Oktober 1901, at de kirkelige Lovforslag bleve forelagte her i Folketinget. Straks ved deres Forelæggelse vakte de betydelig Opmærksomhed ikke blot her i Rigsdagen men ogsaa udenfor, ja maaske nok saa megen Opmærksomhed uden for som inden for Rigsdagen. Allerede før Forelæggelsen fandt Sted, indkom der en Adresse fra 855 Præster, hvilken Adresse gik ud paa, at samtlige disse Lovforslag skulde henvises til Behandling i en Kommission, inden de blev førte igennem. Omtrent samtidig med Forelæggelsen var der et større Delegeretmøde af Indre Mission i Odense, som ogsaa behandlede Spørgsmaalene og udtalte sig derom, dog væsentlig i Retning af, at det maatte blive ved det gamle, at man ikke skulde reformere paa dette Omraade. Skulde der imidlertid reformeres paa dette Omraade, ønskede man, at det maatte ske med meget mere nønsom Haand, end der her var gjort Forsøg paa. Kort efter Forelæggelsen modtog jeg en Adresse fra samtlige Biskopper, og hele Vinteren 1901—02 afholdtes der en Mængde Møder trindt om i Landet, og der blev skrevet en Mængde Avisartikler og Smaaabøger om Spørgsmaalet.

Den 14. Marts 1902 vedtog Folketinget Forslagene og sendte dem til det andet Ting. Folketinget havde i alle Hovedpunkter tiltraadt Forslagene og stillede sig, hvad Spørgsmaalet om Kommissionen angik, saaledes, at det ikke fandt

det fornødent at nedsætte nogen Kommission. Da Lovforslagene vare komne til Behandling i det andet Ting, fremsattes der Ønsket om, at de maatte blive behandlede i en Kommission, forinden der toges endelig Stilling til dem. Forslagene gik til et Udvalg. Dette Udvalg afgav ikke nogen Betænkning, men derimod under 17. Maj i Fjor en Beretning. I denne fremsattes Ønsket om en Kommissions Nedsættelse, og Ønsket, som ogsaa var fremkommet under Forhandlingerne mellem Udvalget og Ministeren, var nærmere dette, at Forslagene først skulde behandles af en Kommission, inden Rigsdagen endelig behandlede dem. Der var fra mange Sider, navnlig fra Præsternes, ytret Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt at forelægge og gennemføre saadanne Forslag, inden Præsterne havde udtalt sig om dem. Man mente, at det var for lidt, at kun Biskopperne vare hørte angaaende disse Forslag. I Sommerens Løb i Fjor lod jeg derfor Forslagene forelægge for de udvidede Landemoder, det vil sige for alle Landets Præster, og samtlige disse Landemoder udtalte sig ikke meget om Forslagenes Indhold og Enkelthederne i Forslagene, men fremsatte derimod Ønsker om, at Forslagene skulde behandles af en Kirkedag eller en forberedende Synode. Man havde altsaa forladt Ønsket om en simpel Kommission, som skulde nedsættes af Ministeren og ment, at det var bedre at faa en repræsentativ Forsamling til at behandle disse Forslag.

Den 8. Oktober i denne Samling blev Lovforslagene forelagte i Landstinget, og i Februar Maaned fremsattes i Landstinget af Udvalgsflertallet et Lovforslag, der gik ud paa Nedsættelsen af et Udvalg, som skulde vælges af Ministeren. Ifølge Forslaget var det væsentligst Ministeren, der skulde vælge dette Udvalg. Jeg for min Del mente, at det vilde være en uheldig Vej at slaa ind paa, dels fordi Ministeren vanskelig kunde sammensætte dette Udvalg saaledes, at de forskellige kirkelige Retninger vilde føle sig betryggede derved, men navnlig fordi man ikke kunde sige om dette Udvalg, at det i Virkeligheden repræsenterede Kirken, det kunde paa ingen Maade optræde paa Folkekirkens Vegne. Jeg maatte derfor mene, at Nedsættelsen af dette Udvalg paa ingen Maade vilde være en tilfredsstillende Løsning, man kunde ikke naa en tilfredsstillende Løsning, medmindre man gik den Vej, jeg havde anvist: ved Menighedsraad at skabe en kirkelig Repræsentation.